

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedy JUDr. Jaroslava Hubáčka a soudců JUDr. Elišky Cihlářové a JUDr. Tomáše Foltase v právní věci žalobce: **F. V.**, zastoupen Mgr. Petrem Galou, advokátem se sídlem Pod Pekárnami 10, Praha 9, proti žalovanému: **Státní pozemkový úřad**, se sídlem Husinecká 1024/11a, Praha 3, za účasti osoby zúčastněné na řízení: **Chemoprojekt, a. s.**, se sídlem Třebohostická 14, Praha 10, zastoupen Mgr. Markem Plajnerem, advokátem se sídlem Na Příkopě 957/23, Praha 1, v řízení o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Městského soudu v Praze ze dne 4. 12. 2014, č. j. 8 A 263/2011 – 70,

t a k t o :

- I. Rozsudek Městského soudu v Praze ze dne 4. 12. 2014, č. j. 8 A 263/2011 – 70, **se zrušuje.**
- II. Žaloba **se odmítá.**
- III. Žádný z účastníků **nemá** právo na náhradu nákladů řízení.
- IV. Osoba zúčastněná na řízení **nemá** právo na náhradu nákladů řízení.

O d ů v o d n ě n í :

Včas podanou kasační stížností se žalobce F. V. domáhá u Nejvyššího správního soudu vydání rozsudku, kterým by byl zrušen rozsudek Městského soudu v Praze ze dne 4. 12. 2014, č. j. 8 A 263/2011 – 70, a věc vrácena tomuto soudu k dalšímu řízení.

Městský soud v Praze (dále také „městský soud“) napadeným rozsudkem zamítl žalobu, kterou se žalobce domáhal zrušení rozhodnutí Ministerstva zemědělství – Ústředního pozemkového úřadu ze dne 7. 6. 2011, č. j. 87465/2011-MZE-13302, kterým bylo zamítnuto odvolání žalobce a potvrzeno rozhodnutí Ministerstva zemědělství –

Pozemkového úřadu Praha ze dne 14. 3. 2011, č. j. PÚ 5622/92/15, o zamítnutí žádosti žalobce o obnovu řízení, týkajícího se pravomocného rozhodnutí Ministerstva zemědělství – Pozemkového úřadu Praha ze dne 29. 11. 2007, č. j. PÚ 5622/92/5. Tímto rozhodnutím bylo rozhodnuto podle ust. § 9 odst. 4 zákona č. 229/1991 Sb., o úpravě vlastnických vztahů k půdě a k jinému zemědělskému majetku, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon č. 229/1991 Sb.“) tak, že žalobce není k ideální jedné polovině vlastníkem pozemků dle PK parc. č. 2718, 2719 a 2720 (dle KN části parc. č. 2716/2 a 2668/1), zapsaných na listech vlastnictví č. 2008 a 655 pro obec hl. m. Praha, v katastrálním území Strašnice.

Městský soud při svém rozhodování vyšel z toho, že žádost o obnovu řízení byla podána po uplynutí zákonné tříměsíční subjektivní lhůty. Žalobce totiž ve své žádosti o obnovu řízení ze dne 24. 3. 2010 uplatnil tytéž skutečnosti, které uvedl již v žalobě podané dne 18. 2. 2008 k Obvodnímu soudu pro Prahu 10. Už v průběhu roku 2008 tedy znal důvody, které by mohly vést k obnově řízení. Žádosti o obnovu řízení proto nebylo možné vyhovět. Městský soud tudíž žalobu jako nedůvodnou zamítl.

Proti tomuto rozsudku městského soudu podal žalobce jako stěžovatel (dále jen „stěžovatel“) v zákonné lhůtě kasační stížnost, kterou výslovně opřel o ust. § 103 odst. 1 písm. a) a b) s. ř. s.

Stěžovatel namítl, že když bylo vydáno rozhodnutí o nařízení obnovy řízení z moci úřední, pak mělo být následně pokračováno v řízení podle ust. § 103 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „správní řád“) a nikoliv nadále pouze rozhodováno o žádosti stěžovatele. Zároveň není možné požadovat po stěžovateli, aby prokazoval existenci veřejného zájmu, protože tu má správní orgán posuzovat z moci úřední. Veřejný zájem na obnově řízení je dán z důvodů napravení dopadů na perzekuované občany způsobených komunistickým režimem v letech 1948 až 1989 a z důvodu napravení pochybení správních orgánů. Městský soud zmiňuje, že správní orgán v totožném řízení rozhodoval jednou o žádosti stěžovatele a jindy rozhodoval z moci úřední. Přesto však žalobu zamítl, ačkoliv se jedná o vadu řízení, pro kterou měl městský soud rozhodnutí zrušit. Stěžovatel proto navrhl, aby Nejvyšší správní soud zrušil napadený rozsudek městského soudu a věc vrátil tomuto soudu k dalšímu řízení, popřípadě zároveň zrušil žalobou napadené rozhodnutí.

Žalovaný se ve svém vyjádření ke kasační stížnosti ztotožnil se závěry městského soudu.

Nejvyšší správní soud přezkoumal kasační stížností napadený rozsudek městského soudu v souladu s ust. § 109 odst. 3 a 4 s. ř. s., přičemž sám shledal vadu uvedenou v odstavci 4, k níž musel přihlédnout z úřední povinnosti.

Nejvyšší správní soud dospěl k závěru, že v řízení o žalobě nebyly splněny podmínky řízení, neboť věc nespadá do pravomoci soudů ve správním soudnictví dle ust. § 4 s. ř. s. Ve věci má totiž jednat a rozhodnout soud v občanském soudním řízení (§ 46 odst. 2 s. ř. s.).

pokračování

Správní řízení, jehož obnovy se stěžovatel domáhá (tj. řízení podle ust. § 9 odst. 4 zákona č. 229/1991 Sb.), je nepochybně řízením, které ústí ve vydání rozhodnutí, jež je soukromoprávní povahy a podléhá soudnímu přezkumu v občanském soudním řízení podle části páté o. s. ř. (srov. např. rozhodnutí zvláštního senátu zřízeného podle zákona č. 131/2002 Sb., o rozhodování některých kompetenčních sporů, ze dne 22. 6. 2004, č. j. Konf 123/2003 - 7, č. 372/2004 Sb.NSS, dostupné na www.nssoud.cz).

Povaha věci, která byla řešena původním rozhodnutím podle ust. § 9 odst. 4 zákona č. 229/1991 Sb., je přitom zachována i v případných navazujících řízeních o opravných prostředcích, včetně řízení o povolení (popř. nařízení) obnovy řízení. Rozhodující je totiž vždy charakter hmotného práva, o němž je v řízení rozhodováno, nikoliv charakter procesních prostředků, jejich prostřednictvím správní orgán k rozhodnutí ve věci samé dospívá. Povolení obnovy řízení musí sledovat procesní osud rozhodnutí ve věci samé. Právní režim soudní ochrany proti rozhodnutí o povolení obnovy řízení tudíž nemůže být odlišný od právního režimu soudní ochrany proti rozhodnutí o vlastnictví nemovitosti (shodně se Nejvyšší správní soud vyjádřil například v rozsudcích ze dne 4. 2. 2003, č. j. 7 A 30/2001 - 24, č. 44/2004 Sb.NSS, ze dne 2. 8. 2004, č. j. 2 As 71/2003 - 35, nebo ze dne 24. 8. 2007, č. j. 8 As 15/2006 - 103; všechny dostupné na www.nssoud.cz).

Žalobou napadené rozhodnutí je tedy rozhodnutím, jímž správní orgán rozhodl v mezích své zákonné pravomoci v soukromoprávní věci a k jehož přezkumu jsou příslušné soudy v občanském soudním řízení. Městský soud měl proto žalobu odmítnout na základě ust. § 46 odst. 2 s. ř. s. Za této situace nepřísluší Nejvyššímu správnímu soudu posuzovat správnost závěrů, k nimž městský soud dospěl při posuzování důvodnosti žaloby, neboť k tomu nebyla vůbec dána jeho pravomoc.

Nejvyšší správní soud z uvedených důvodů dovodil, že je nutno rozsudek Městského soudu v Praze ze dne 4. 12. 2014, č. j. 8 A 263/2011 - 70, podle ust. § 110 odst. 1 věta první před středníkem s. ř. s. zrušit. Jelikož pro to byl důvod již v řízení před městským soudem, přistoupil dále Nejvyšší správní soud v souladu s ust. § 110 odst. 1 věta první za středníkem s. ř. s. k odmítnutí žaloby na základě ust. § 46 odst. 2 s. ř. s.

S ohledem na to, že žaloba byla odmítnuta, nemá podle ust. § 60 odst. 3 věta první s. ř. s. žádný z účastníků právo na náhradu nákladů řízení. Osoba zúčastněná na řízení nemá právo na náhradu nákladů řízení, neboť jí soudem nebyla uložena žádná povinnost, v souvislosti s níž by jí náklady vznikly (§ 60 odst. 5 s. ř. s. *a contrario*).

V souladu s ust. § 46 odst. 2 s. ř. s. může stěžovatel do jednoho měsíce od právní moci tohoto rozsudku podat žalobu k místně příslušnému okresnímu soudu. Podle ust. § 82 odst. 3 o. s. ř., odmítl-li žalobu (návrh na zahájení řízení) soud, který rozhoduje podle zvláštního zákona věci správního soudnictví, protože šlo o věc, kterou soudy projednávají a rozhodují v občanském soudním řízení, a došla-li soudu příslušnému k občanskému soudnímu řízení do jednoho měsíce od právní moci usnesení žaloba (návrh na zahájení řízení) v této věci, platí, že řízení o ní je u soudu zahájeno dnem, kdy soudu došla odmítnutá žaloba (návrh na zahájení řízení).

P o u ě n í: Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 19. února 2015

JUDr. Jaroslav Hubáček
předseda senátu